

V originále je ta písnička teda My dva a čas..... ale..... no my vlastně ten čas měly taky.

Měly jsme ho docela dost. Odpolko jsem cinkla Brtníkovi, ať si vezme Rumička a užije si volnočasovou procházku. Ať mi ho moc nehoní s balónkem, ale ať mi ho taky nešidí, pupíka zrzatýho mojeho. A ať mi tam hlavně nechá Taliprtku.

Když jsem dorazila domů, dostalo se mi typickýho VIŽLÍHO vítání. S medvídkem v kušně, bez hopsání po hlavě a v klidu a s láskou. S láskou, která vás nezabije ☹ . Tohle je zrovna příklad toho, jak by pro ni bylo vhodnější být psí jedináček. S tím bordelem co v makovici má jí "konkurence" popohání ještě víc. Zbytečně. Oba dostávají plnohodnotně stejně. Ale jí je to zkrátka málo a musí být všude první a nejdřív a nejvíc a.... že přitom zplundruje polovinu Zeměkoule si ani nevšimne ☹ . Hodila jsem na sebe věci psí a šup už jsme se řítily ven. A.....

Řítily jsme se moc rychle. Jak jsem zjistila venku. Páč sice Taliprtka krám na krku měla, ale já ten svůj díl krámu neměla. Takže co? Otočka a jdeme zpátky, děfče. To si po tak krátký době nelajsnu nechat to doma. Poslechla a tak jsme v rychlosti doběhly dom a zase zpátky ven. A pěkně pospolu, žádný lítání dalek, jdeme děfče spolu. A když budeš hodná... jako že seš hodná, čeká tě moc prima odměna.

Vyslala jsem ji za odměnu k rybníčkům a nechala jí být. A nechala jsem ji být zaaaatraceně dlouho. Protože kam spěchat? Sedla jsem si na lavičku a dělala důchodkyni ☹ ☹ ☹ . Děkala jsem jí tak přesvědčivě, že se Tali za chvíli nařítla a coby odměnu obdržela kus rohliku, jak ti holubi ☹ . A zas jsem ji poslala do kšá. Ať si čuchá, ať si šnorchluje a bádá. Když vytvořila hromadu, jen jsem se zvedla a došla ji uklidit. Divila se, že když jsem se zvedla, že se stále ještě nikam nejde, nic jí neříkám a vracím se zpátky na lavičku. Udiveně se šla zase ráchat. Pak jsem teda svoje ticho prolomit musela, protože se tam začala čímisi živit (někdo tam naházel housky a ona ty pidikousíčky skoro neviditelný lovila) . A když už jsem teda to ticho prolomila, řekla jsem si, že teda popojdeme. A vezmeme to k poli.

Pěkně hezky spolu, jdeme, jdeme Tali, nikam se neodbíhá, tady jdeš..... furt jí musíte upozorňovat, že to platí. Má za to- přes veškerý dosavadní snažení o prodlužování platnosti povelu - že je povel - to platí tak asi pikosekundu a pak, pokud nemluvíte a neopakujete jí to, už to neplatí ☹ ☹ . Jak říkám je to jako film Na Hromnice ☹ ☹ fuuuurt dokola.

už jsme to otočily, protože se trošek začalo smrákat. A šly jsme si jen tak hezky spolu zpátky, ona klusala opodál a reagovala na to, když jsem jí něco řekla. Tahle hezky pospolu jsme i přešly silnici a kolem samošky zamířily k rybníčkům. Byla ulítaná a měla žízeň, tak chtěla běžet k potůčku do míst, kde ta voda není nic moc. Řekla jsem jí, ať jde se mnou, že tam je lepší vodička a dovedla jsem ji do míst, kde potůček zurčí a voda je tam čerstvá. Lemtala, jak kdybychom doma vodu neměli ☹ . Ještě jsme si to trochu obešly kolem paneláků, ale to už byla opravdu tma. A tak jsme si daly závod na podestu. Fajn to bylo. Obě jsme si ten čas užily .

A po večeri jsme si všichni tři užili gaučingu. Páč já si vzala knížku a šla si do zadního pokoje číst. Oba ohaříci se tam za mnou nasáčkovali a Rumíček k nám vzal ještě medvídka. Mudlal si ho nad hlavou a já jim hladila pupíky. Tali pak usnula s hlavou spadlou dolů z gauče ☹ a protože toho za ten den měli oba dost , tak na pelíškách oba vytuhli tzv. na granát. Neboli vypadají vždycky, jak když mezi ně padnul granát ☹ .

